

Η ΜΥΣΤΙΚΟΠΑΘΕΙΑ ΤΟΥ ΜΕΣΑΙΩΝΟΣ

“ΧΡΙΣΤΕ ΜΟΥ, ΕΙΜΑΙ ΔΙΚΗ ΣΟΥ!...”

[Η ζωή μιας Καθελικής Άγιας]

1.

“Ω, Χριστέ μου! Η Άγαπη Σου θα έλαλούνη...
...θα δώσουν να τους γαρύσση την απέλαιστη...
...Και έσπευσε να γυρίσει να το θυμά σου και το όλο...
... (Άγια Θερεία: «Η ζωή μου»)

Είπαμε στο προηγούμενο φύλλο μας πως η Θερεία, η οποία είχε γίνει πεισιμοναχή του τάγματός των Καρμηλιτών, γνώρισε στο χτίμα του θείου της έναν νεαρόν Ιεραμένο, τον Πάτερ Βαρθολομαίο, και πως ένοιωσε γι' αυτόν ένα λεπτό, τρυφερό, αίσθημα συμπάθειας. Μά πολύ περισσότερο κι απ' αυτήν, ο νεαρός Ιεραμένος ένοιωσε ξεχωριστή ευχάριστη να τη συναντά και να συνομιλή μαζί της ώρες ατέλειωτες.

Τις τελευταίες μέρες όμως, η συναντήσεως τους είχαν άρχισει να γίνονται σπανιότερες, και η Θερεία το παρετήρησε αυτό. Της, είχε γεννηθή η έντυπωση, ότι ο Ιερέυς προσπαθούσε να την αποφυγή. Άλλ' είχε καταλάβει πειά τούση θέσι στη συμπάθειά της, ώστε η άγιη Καρμηλίτισ δεν ήταν δυνατόν να τον παρεξηγήση, να σκεφτή τίποτε κακό εις βάρος του.

Μιά μέρα όμως, συνέθεη κάτι που την άφησε κατάπληκτη. Η Θερεία ειπε στον Ιερέα ότι την έπομπην επιθυμούσε να πάη στο παρεκκλήσι του, για να την εξομολογήση. Του τό ειπε αυτό απλά, όπως του τό ειχε πη και άλλοτε. Μά έξασνα τότε, τα τόσο ήρεμα χαρακτηριστικά του Βαρθολομαίου πήραν μιά έκφραση τρούου.

—Θά μπορούσες να πας σ' έναν άλλον πνευματικό, κόρη μου, της ειπε. —Αν ήξερες...

—Πάτερ!

—Ναι, αδελφή μου, έπρσθυες τότε έκείνος με ένα τόσο υπερτάτης συντριβής στη φωνή, με τα μάτια ταπεινωμένα. Δεν είμαι άξιος να σε εξομολογήσω έγώ... Ένας κολασιμένος σαν και μένα, δεν μπορεί να παρηγορήση μιά άγια!

Και την άφησε κι έφυγε, μολις έσπόφερε αυτά τά λόγια. Έφυγε γρήγορα, σαν να τον κληνούσαν ο Σατανάς!

Η Θερεία έμεινε σαν αποσβολωμένη εκεί, καταμής στον κήπο. Αυτό που είχε συμβή, της ήταν άκατανοήτο. Έπειτα, άποραβήθηκε στο βάθος, σε μιά δεντροστοιχία και έξεσπασε σε αναφυλλήτα. Μαύροι σταχισμοί πενούσαν από τη σκέμη της. Όταν τό κλάμμη της έσπαψε, γυάτιος και ένωσε τα χέρια της. —Χριστέ μου! φιδύρισε. Σώσε τον! Σώσε μας και τους δύο!..

Είχε άρχισει να νυχτώνη πειά, και η Θερεία εξακολουθούσε άκομη να μένη στον κήπο. Είχε καθήσει στην χόη του μικρού ποταμού που τον διέσχισε. Τό φεγγάρι που είχε βνή, έρχιγνε ένα έξωτικό φώς επάνω στην άνια κόση, που βασιαιούσαν για τό άμάρτημα ενός άλλου, άμάρτημα μάλιστα που δεν ήξερε και ποιά ήταν ακριβώς. Έξασνα, άκουσε βήματα, και σε λίγο ειβε εμπρός της τον πάτερ Βαρθολομαίο. Η θμη του ήταν παροαλαγμένη, τα χαρακτηριστικά του συνεσπασμένα.

—Αδελφή μου... της φιδύρισε.

Την αποκαλούσε «αδελφή» και όχι «κόρη μου», όπως ταίριαζε στο Ιερατικό του αξίωμα.

—Πάτερ, τί έχετε; —Αδελφή μου, είμαι ένας δυστυχισμένος. Πιο πολύ απ' αυτό, είμαι ένας κολασιμένος άνθρωπος. —Αν ήξερες...

Μά κόμπιασε πάλι. Τό βλέμμα όμως, με τό όποιο τον περιέβαλε η Θερεία, ήταν γεμάτο με τόσο λεπτή τρυφερότητα, ήταν τόσο απλό και τόσο παρήγορο, ώστε η γλώσσα του άμαρτωλό Ιεραμένου άδθηκε επί τέλους. Και, με σακατεμένη φωνή, έσπασε τότε την εξομολογήσι του:

«Ήταν ένας κολασιμένος... Είχεν άγαπήσει μιά γυναίκα, που ήταν ο Σατανάς προσωποποιημένος και φοβόταν πως την άγαπούσε ά-

κόμη. Ένοιωθε μέσα του τρομερά δεσμά που τον κρατούσαν άνικαιο γ' αντίταξη και την ελαχιστή προσπάθεια πειά. Η μορφή της γυναίκας έκείνης, η όποια, στίς ώρες της συντριβής του τό ένέπιε τόσο απέχθεια, έρχόταν στιγμές, πολλές στιγμές, που έπαρνε ένα άκατάλοιο θέληγορο εμπρός στα μάτια του, και άσκούσε μιά τέτοια γοητεία επάνω του, ώστε θά μπορούσε και να θλασφημήση εξ αίτιας της!..

«Έφτά χρόνια τώρα, κρατούσε αυτό τό μαρτύριο. Έφτά μούρα χρόνια, στα όποια ένοιωθε την Ιερή Έστια σαν καυτό σιδερο στο στόμα του κι έτρεμε ολόκληρος όταν έπιανε μόνος στην άδεια έκκλησία, για ν' άρχιση τον έσπεριο. Πόσες φορές δεν προσάθηκε ν' άποτινάξη από πάνω του αυτήν τη σαγηνευτική άμάρτια! Κράτωνα κάποτε να φεύγη από τη φίλη του, να ξαναγυρίζε κοιά της ταπεινός, έξουθενωμένος, χωρίς θέληση, χωρίς νεύρα, για νά δοκιμάση ξανά τις ταπεινώσεις στίς όποιές του υπέβαλε, και του τό φαινότουσαν σαν εδύχια!..

«Είχε πιστέψει κι' αυτήν τη φορά πως θα νικούσε. Για πρώτη φορά, μέσα στα έφτά χρόνια, είχε άψησει τό Τολέδο κι' είχε φύγει μακριά της. Είχε έλπίσει... Όταν έφυγε, έκείνη δεν τό έφερε καμμία αντίρρηση. Ήταν έλεύθερος...

«Ελεύθερος! Μόνος επί τέλους, μακριά της! Μά όχι... Νά, ένας μήνας ολόκληρος τώρα, που δεν ήταν ούτε μόνος, ούτε έλεύθερος. Η άνάμνηση της τόν παρέλυε, η σκέψη της τόν έρριγνε σε μιά τέτοια σύγχυση, ώστε τρείς φορές σ' αυτό τό διάστημα έτοιμάθηκε να φύγη, να πάη να την θρή, άψηφώντας για όλα. Δεν έφυγε, μά έτοι τό μαρτύριό του έγινε πιο φρικτό, πιο αποτρόπαιο...»

Ο Ιερέυς σκέπασε τό πρόσωπο με τις παλάμες του. Τό σώμα του συνταραζόταν ολόκληρο. Έκλαψε με λυγμούς σιωπλήους, και τό πυχτό αυτό κλάμα, έκανε την άπαλή καρδιά της Θερείας να σπαράξη. Σήκωσε τό χέρι, κι' έκανε τό σημάιο του σταυρού επάνω από τό σκυμμένο κεφάλι του Βαρθολομαίου.

Ένας στείγαμος άνακουσίσεως έξεφυγε τότε από τό στήθος του άμαρτωλό. Είχε όνειρευθή ως τον μόνο λυτρωμό του τη συμπάθεια αυτή της νεαρής μοναχής. Έκείνη, την όποια η καρδιά του είχε όρισει ως κριτή του, τον έσωζε! Τρελλός από τη χαρά του, άρπάξε τό λευκό παρήγορο χέρι και, πλημμυρισμένος από ευγνωμοσύνη, τό έφερε στα χείλη του που έκαγαν.

Η Θερεία αποπράθηκε τό χέρι της. Άνδρικά χείλη, έκτός από τό πατέρα της, δεν ήταν είχαν άγγίσει ως τότε. Τρούαζε, μά δεν ήλπιε να έκδηλώση τίποτε. Θά ήταν ολέθριο, αν έδιε σ' αυτόν τον άνθρωπο, τον όποιο καταλάβαινε πόσο συμπαθούσε, να έννοήση πως έστω και μιά άπλή ύποψια της είχε περάσει σε μιά στιγμή γι' αυτόν...

Η άγια προσθέτει τά εξής στα Άπομνημονεύματά της γι' αυτό τό επεισόδιο που έξηήκησε μιά τεραστία επίδρασι στη ζωή της:

«Τότε ο Ιερέυς αυτός άνοιξε τό ράσο του και έβγαλε ένα φυλαχτό, φτιαγμένο από τά χέρια μιας Μαύρης μάγισσας. Αυτό τό τό είχε δώσει σ', φευγόντας, έκείνη η γυναίκα, για την όποια μου μίλησε, και μ' αυτό τον κρατούσε άχμάλωτο στα κολασιμένα βρόχια της άνόσιας μαγανειας της. Έγώ, δεν άπεφάσιζα να τό άγγίξω στην άρχη, τό πήρα όμως έπειτα και, τρέμοντας ολόκληρη, τό πέταξα στο ποτάμι...

«Από τη στιγμή έκείνη, σαν να έμπνουσε άπό έναν ύπνο θάρου, θυμήθηκε τό τί είχε κάμει στα τελευταία χρόνια και κυριεύτηκε από φρικτή και άπογοήτευσ. Κι' άρχισε ν' απεχθάνεται τη γυναίκα έκείνη και να την μισή. Δίκιοιμε κθε δεσμό μαζί της. Μά, λίγο άργότερα, τον βρήκαν μιά μέρα νεκρόν!

Τό επεισόδιο αυτό, όπως ειπαμε, έξηήκησε τεραστία επίδρασι στη ζωή της Θερείας. Η ευσίαθρία της είχε ύποστή μιά μεγάλη δοκι-

μασία. Η ύγεια της, που είχε άρχισει ν' άποκαθίσταται στο Μπεσέντας, κλονίστηκε και πάλι.

Τρομερές σκέψεις είχαν άρχισει νά την βασανίζουν. Ήρην άπ' όλα, την έτρωμαζε ή άκαταάνικη συμπάθεια που είχε άσθασθή γιά τόν άμαρτωλό Ιερουζέμο. Κι έπειτα, άνησυχούσε γιά τιά αίσθημα που είχε δοκιμάσει εκείνος γι' αυτήν: 'Η άγία γυναίκα έγραφε άργότερα γι' αυτό στα 'Απομνημονευμάτα της:

«Ποτέ δέν είχε την ιδέα πώς ήταν κακή ή μεγάλη άγάπη που είχε δείξει ό Βαρθολομαίος γιά μένα. Ωστόσο, θα μπορούσε νά είνε άγνότηρη!»

Αυτές ή σκέψεις την βασάνιζαν φριχτά. 'Ετσι ή άλλοις, είχε άμαρτήσει. 'Ετσι ή άλλοις, της φαινόταν πώς είχε άποστρέψει άπό τό Θεό μία τύχη που του άήκε ολόκληρη: τή δική της!..

'Ετσι όμως ή κατάστασι της χειροτέρευε πάρα πολύ. 'Αρχισε νά παθαίνε νευρικές διαταραχές και οι ήθικοί κλονισμοί της ολόένα μεγάλωναν. 'Ιδού τί γράφει ή ίδια στα 'Απομνημονευμάτα της, γι' αυτήν την περίοδο:

«Μέσα σέ δύο μήνες, αίσθανόμουν πώς πλησίαζα διαρκώς πρós τό θάνατο, και οι πόνοι της καρδιάς μου είχαν μεγαλώσει πάρα πολύ. Σέ μερικές στιγμές, μου φαινόταν πώς δόντια σουβλερά δάγκωναν τά σπλάχνα και πουούσα τόσο πολύ, ώστε όλοι γύρω μου τρούαξαν μέ τις παραφορές τών πόνων μου. Δέν μπορούσα νά φάω, είχα συχνούς έμέτους, διαρκή περετο. Και έπανά άπ' όλα, μία βαρεία θλίψη...»

Τήν ημέρα της 'Αναλήψεως, ή νεαρή μοναχή εξεδήλωσε τήν έπιθυμία νά κοινωνήσῃ. Τή μετέφεραν μέ άμάξι στήν εκκλησία. Μά, μόλις δέχτηκε τήν άγία 'Οστια στό στόμα, τήν κυριεύσε μία τρομερή κρίσι έπιληψίας. 'Επεσε άναίσθητη, και δέν συνήλθε ούτε όταν τή μετέφεραν στό σπίτι της. 'Η άλλόκοτη αυτή κατάσταση κράτησε τέσσαρες μέρες. Τέσσερα μερώνυχτα, τό σώμα της δέν σάλεψε καθόλου, τό πρόσωπό της δέν έκανε καμμία κίνηση. Τόσο, ώστε τή νόμισαν νεκρή, της άνοψαν λαμπάδες και τήν ξενύχτησαν!

'Όταν συνήλθε, ήταν σάν νά είχε άναστηθί. Μά βρισκόταν πειά σέ άξιοσηρήτη κατάσταση. Μιά σκέψη την κατείχε επίμονα:

«Νά έξακολουθήσω νά ύποφέρω, ή νά πεθάνω;»

Τό νά πεθάνη, της φαινόταν άπολύτρωσις. Τό νά ύποφέρη, της φαινόταν ως τό μόνο μέσο γιά νά γινή άξία του λυτρωτικού θανάτου!

'Απ' έξω και πέρα, άρχισε κυρίως νά φανερώνεται τό θαύμα της άγίας κόρης, μέ τις μυστηριώδεις έκστάσεις της, μέ τις καταπληκτικές όπτασιές της, μέ τους άπόκρυφους δραματισμούς της. Μά αυτά θα τά περιγράψωμεν στό έρχομενο φύλλο μας.

ΑΠ' ΟΛΑ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

[Νέα, ειδησεολογία, περιεργα, στατιστικές, κλπ. κλπ.]

"Αν σπείρουμε ένα στρέμμα γης με πατάτες κι ένα άλλο με αταίρι, τό βάρος τών πατατών που θα μαζέψουμε, θα είνε τετραπλάσιο άπ' τό βάρος του αταίριού.

Τά πιο σπάνια φάρια, σ' όλο τόν κόσμο, τά έχει ή Κίνα. 'Από τήν Κίνα μές έρχονται και τά μικρά και κομψά χουσιόφαρα, τά όποια στοιχίζουν πανάκριβα.

'Ιδού κι ένας πρωτότυπος τρόπος πλουσίματος τών ρούχων. Δένετε τά ρούχα πίσω άπο μία θάρκα και κοπηλατείτε μιά-δύο μέσα στό θάλασσα. Ξεθγαζετε ύστερα τά ρούχα μέ γλυκό νερό και... παει λένοντας!.. 'Ετσι πλένουν τά ρούχα τους στήν 'Ιαπωνία, όπου βασιλεύει φτώχεια και μεγάλη κουρελάρια.

Μεταξύ χιλίων άνδρών, μόνον ένας ζή έκάτο χρόνο.

Υπολογίστηκε ότι μιά βαλανιδιά, μέσα σέ πέντε μήνες άπορροφά άπο τήν γή 123 τόνους νερού.

Πρό τριάντα χρόνων, λανσαρίστηκε στήν 'Ενετία ή έξωφρενική μόδα νά φορούν ή γυναίκες γυνάκινα καπέλλα. 'Όπως όμως ήταν φυσικών, ή μόδα αυτή έγκατελείφθη πολύ γρήγορα.

Τό περίφημο Πανεπιστήμιο της 'Οξφόρδης έχει τακτικό έτήσιο εισόδημα 100 χιλιάδες λίρες.

Δέν πρέπει, λέει ένας Γερμανός γιατρός, νά μαθαίνουμε στό παιδιά μας πιάνο, πριν φτάσουν στα δέκα τους χρόνια, γιατί τά 80 έκαστάστό τών παιδιών που μαθαίνουν πιάνο άπό μικρότερη ήλικία, γίνονται καχεκτικά και ύστερικά.

"Ενας άπ' τούς πιο ισχυρούς γυναικείους συλλόγους στό Μεξικό, ήταν άλλοτε κι' ό 'Συλλογος κατά τής άπαισις συνηθείας τών φιλημάτων. 'Αξιοπαράτητο όμως είνε ότι ούτε μιά χήρα δέν ήταν μέλος του συλλόγου αυτού.

Στά δάση της Νορθηγίας δέν επιτρέπεται, νά κόψη κανείς ένα δέντρο, άν δέν τό άντικαταστήση προηγουμένως μέ τρία άλλα, τά όποια θα φυτέψῃ στό ίδιο μέρος.

Κατά τήν παλαιά Κινεζική νομοθεσία, όταν έπέβαινε ένας ύπόδικος, καθηγορούμενος γιά δολοφονία, στο έδάλιον του καθηγορούμενου, κατά τή δική, τόν άντικαθιστούσε ή ό αδελφός του, ή ό πατέρας του, ή ό γαμπρός του!

Στήν 'Ιαπωνία άπαγορεύεται άλλοτε αύστηρότατα νά κυκλίζουν έκείνοι που δέν είχαν πεί άκόμη στρατιώτες.

Στή Λαπωνία, τά έγκλήματα που τιμωρούνται αύστηρότερα άπ' όλα τά άλλα, είνε ό φόνος και τό νά παντρευθῃ κανείς μία κοπέλλα, χωρίς τήν συγκατάθεσι τών γονέων της.

'Υπάρχουν άραγε άνθρωποι μέ πράσινα μαλλιά; 'Υπάρχουν, μάς βεβαιώνει ένα άμερικανικό περιοδικό. Προσθέτει όμως ότι οι άνθρωποι αυτοί δέν είνε έκ γενετής προσινομάλληδες, άλλ' έτσι γίνονται τέτοιοι σέ πέντε-δέκα χρόνια, οι έχοντες μαύρα μαλλιά και εργαζόμενοι σέ μεταλλεία χαλκού.

Μιά μελιτζάνα, χιλία δολλάρια! Μή σάς φανή άπίστευτο, 10-α κέρδιε ένας καλλιερητής της Καλιφορνίας, παρουσιάζοντας στό Γεωπονικό 'Ινστιτούτο μιά μελιτζάνα βάρους 17 ζκάδων!

Στήν 'Ιαπωνία υπάρχουν μερικά αιώνοβια δέντρα, τών όποιων τό ύψος είνε μόλις ένα μέτρο.

'Η φάλανα διασχίζει τούς ώκεανούς μέ ταχύτητα 120 χιλιομέτρων τήν ώρα.

Κατά τό 1933 καταβροχθιστήκανε 5 δισεκατομμύρια όκάδες μακαρόνια (που άλλού;) στήν 'Ιταλία.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

'Ο Ναυοικας, ένας δισαφνος Ρωμαίος στρατηγός, πήγε καποτε στό σπίτι του ποιητού 'Εννίου, γιά νά τόν έπισκεφθῃ. 'Η ύπρητρια που του άνοιξε όμως, του ειπε ότι ό 'Εννιος δέν ήταν μέσα. 'Ο Ναυοικας, που ήταν βέβαιος ότι ό φίλος του ήταν εκεί, κατάλαβε ότι ή ύπρητρια του ειπε ψεμματα κατά διαταγήν του κυρίου της, κι' έφυγε χωρίς νά δείξη τήν παραμικρή ύποψια.

"Υστερα άπό λίγες μέρες πήγε ό 'Εννιος στό σπίτι του Ναυοικα και του φώναξε άπ' τήν πόρτα:

—Ναυοικά!... Ναυοικά!... Μέσα είσαι;

—Δέν είμαι μέσα! άπάντησεν ό Ναυοικας.

—Τί έκαμε λέει!... 'Αφού γνώρισα τή φωνή σου, γιατί μου λές ψέμματα;

—Είσαι αδιάκριτος άνθρωπος! Ξαναφώναξε τότε ό Ναυοικας "Όταν σέ ζήτησα έγω, πίστεψα τήν ύπρητρια σου ότι δέν είσαι μέσα, και ου δέν πιστεύεις... ούτε μένα τόν ίδιο;

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

"Αν μοψῃς κάποιον, άς τον νά ζήσῃ. Δέν ύπάρχει μεγαλειότερη τυραννία άπ' αυτή.

Φοντενέλλ

Θέλεις, άγαπητέ μου, νά λάθῃς μιά ιδέα τών συγχρόνων σου; Δέν έχεις, παρά νά φωνάζῃς στό όρόμο: «'Ηλίθιε!» Θά δῃς άμέσως... όλους τούς διαβάτες νά γυρίσουν!

'Αλλέξ. Δουμύς, υϊός

